

Förenade Maoistiska Internationella Konferensen: Internationella Kommunistiska Förbundet är grundat!

Proletärer i alla länder, förena er!

Internationella Kommunistiska Förbundets Politiska och Principförklaring

I. INTRODUKTION

Kommunismen är historiens ohejdbara slutmål, mänskligheten marscherar dit och detta mål kommer aldrig blekna trots alla skiftande öden vi möter idag.

Huvudmålet för kommunisterna är att formera och utveckla sig som marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Partier för att utföra revolution för Maktens erövrande. Vilket vi måste utveckla enligt varje lands säregenheter, som del av och i tjänst för den proletära världsrevolutionen, för att nå kommunismen. Ett kommunistiskt partis existens är avgörande för att utföra proletär revolution i den Nya Era vi befinner oss i, eran som öppnades med den Stora Socialistiska Oktoberrevolutionen år 1917. Utan ett marxist-leninist-maoistiskt Kommunistiskt Parti så kan revolutionen inte föras och den kan inte utvecklas för att erövra och försvara den Nya Makten.

Den Internationella Kommunistiska Rörelsen är det internationella proletariatets förtrupp. Det främsta problemet för den Internationella Kommunistiska Rörelsen är skingringen av krafter och huvudfaran som är revisionismen. Dess enhet byggs på marxismens, idag marxismen-leninismen-maoismens, grund och under dess ledning, samt dess tillämpning på den konkreta praktiken i varje revolution i varje land och på världsrevolutionens process.

Ordförande Mao lärde oss att "den internationella kommunistiska rörelsens historia visar oss att proletär enhet befästs och utvecklas i kampen mot opportunism, revisionism och åtskiljande." Det nuvarande skingrandet uppkom med den kapitalistiska restaurationen i Sovjetunionen och Folkets Kina, det förvärrades med framkomsten av den högeropportunistiska linjen, revisionistisk och kapitulationistisk (LOD, R&C) i Peru, "Prachandismens" revisionistiska förräderi i Nepal och den "avakianistiska" likvidatoriska revisionismen inom Revolutionära Internationella Rörelsen (RIR). Detta är bara några av många uttryck av ny revisionism inom olika partier och organisationer. Åtskiljandet och den efterföljande skingringen var resultatet av den nya revisionismens förräderi gentemot marxismens grundläggande principer inom den proletära

rörlesen.

Den nuvarande skiljelinjen mellan marxismen och revisionismen består av: 1) att erkänna eller inte erkänna maoismen som det tredje, nya och högre stadiet av marxismen samt nödvändigheten att bekämpa revisionism och all opportunism; 2) att erkänna eller inte erkänna det revolutionära våldets allmakt för att utföra revolution i ens eget land; 3) att erkänna eller inte erkänna nödvändigheten av att störta den gamla statsapparaten och ersätta borgerskapets diktatur med proletariats diktatur; 4) att erkänna eller inte erkänna nödvändigheten av proletariats revolutionära parti; 5) att erkänna eller inte erkänna nödvändigheten av proletär internationalism.

Den Internationella Kommunistiska Rörelsen kan inte ta ett enda steg mot sitt återförenande utan att bekämpa revisionismen och all opportunism ständaktigt och oskiljaktigt från kampen mot imperialismen och reaktionen. Detta är varför vi grundar oss i principer att "tvålinjekampen är drivkraften för partiets utveckling", vilket är bestämt i att formulera och försvara den röda proletära linjen och att bekämpa andra icke-proletära linjer, med andra ord, för att bevara Partiet rött.

Den allmänna kontrarevolutionära offensiv som släpptes lös vid 1990-talets början, främst av yankee-imperialismen, besegras med den marxist-leninist-maoistiska revolutionära motoffensiven genom Folkkrig, den nationella befrielsekampen samt kamperna som utvecklas av proletariatet och världens förtryckta folk. Vi hälsar de heroiska Folkkrigen i Indien, Peru, Turkiet och Filippinerna samt de beväpnade nationella befrielsekamperna.

Klasskampen i imperialismens och den proletära världsrevolutionens era, eran som vi befinner oss i, eran av imperialismens allmänna kris och dess bortsvepande, följer folkets logik som Ordförande Mao Tse-tung etablerade¹, enligt vilket det inte finns något definitivt nederlag för

proletariatet. Därav kan inte de kapitalistiska restaurationerna i Sovjetunionen (1956) och Kina (1976) hejda det internationella proletariatets revolutionära marsch på vägen till att befästa sig i Makt. Dessa nederlag är bara moment inom utvecklingen av motsättningen mellan revolution och kontrarevolution, från vilka vi drar lärdomar för att förhindra framtida restaurationer. De få årtiondena av proletariatets diktatur, som påbörjade uppbyggandet av socialismen i mer än en tredjedel av världen, frambringde de största sociala omvandlingarna samt massornas största bedrifter, höjder som aldrig hade nåtts förut.

Slutet för den socialimperialistiska Sovjetunionen i början på 1990-talet betydde inte marxismens nederlag eller socialismens misslyckande, men den förmultnande revisionismen och socialimperialismens bankrutt. Marxismen, idag marxism-leninismen-maoismen, är den mest fullständiga, progressiva och rationella doktrinen i hela mänsklighetens historia; proletariatet, klassen som är medveten om dess historiska roll att vara kapitalismens dödgrävare och därmed hela klassamhällets dödgrävare. Maoismen är motsatt all dekadent och förlegad borgerlig ideologi samt dess revisionistiska avvikelser.

I över 170 år, sedan Det kommunistiska partiets manifest år 1848, så har proletariatets ideologi rest och utvecklats i klasskampens smältdegel i tre stadier: 1) marxism, 2) marxism-leninism och 3) marxism-leninism-maoism. Maoismen är det internationella proletariatets allsmäktiga vetenskapliga ideologi, allsmäktig för att den är sann; det tredje, nya och högre stadiet av marxismen; den nuvarande marxismen som vi upprätthåller, försvarar och främst tillämpar.

Peruanska LOD:s nya revisionism, av den så kallade "prachandismen" och "avakianismen" etc. agerar alla inom den internationella proletära rörelsen som del av den allmänna kontrarevolutionära offensiven, som en anti-maoistisk motström som försöker trycka ned den proletära världsrevolutionen. Den

nya revisionismen negerar marxismen, partiet, socialismen och proletarietets diktatur. Kärnan i dess attacker är dock koncentrerat i förnekandet av Folkkriget som en väsentlig och oskiljaktig del av maoismen.

Maoismens grund är Makten, det vill säga makt åt proletariet, makt åt proletarietets diktatur, makten grundad på en väpnad styrka ledd av det Kommunistiska Partiet. Särskilt, 1) Makten under proletarietets ledning i den demokratiska revolutionen; 2) Makten för proletarietets diktatur i den socialistiska revolutionen och efterföljande kulturrevolutioner; 3) Makten grundad på en väpnad styrka ledd av det kommunistiska Partiet, erövrade och försvarade genom Folkkrig.

Ordförande Mao etablerade världsrevolutionens strategi och taktik. Världsrevolutionens utveckling är främst för att förhindra det imperialistiska världskriget. Om det inleds måste vi kommunisterna bekämpa det med världsomfattande revolutionärt krig. Detta kräver av oss att leda Folkkrig för att bemöta de imperialistiska angreppskrigen mot de förtryckta nationerna i Asien, Afrika, Latinamerika och även i Europa. Även utan imperialistisk aggression måste vi leda Folkkrig för att genomföra revolutionen, sprida ut det över länder och kontinenter tills framstegrandet mot världsrevolutionen, med vilken vi sveper bort imperialismen och reaktionen från jordens yta. Därav motsvarar det att vi genomför världsrevolution med revolutionärt krig och att grunden för detta utgörs av de förtryckta nationerna.

Därav så är maoismens grundläggande aspekt Makten. Folkkrig och Makten för klassen är en väsentlig och oskiljaktig del av maoismen, av proletarietets politiska och militära förståelse. Makten erövrades och försvarades av väpnade styrkor under det Kommunistiska Partiets ledning.

Det Revolutionära Kriget, Folkkriget, är den överlägsna kampformen, genom vilken revolutionens grundläggande problem

löses. Det är den militära strategin som motsvarar den politiska strategin (erövrandet av Makten) för att omvandla samhället till Klassens och folkets fördel. Det är den främsta kampformen och Folkarmén är den främsta organisationsformen, en armé av ny typ som bekämpar, mobiliserar² och producerar. Folkkriget är ett massornas krig lett av det Kommunistiska Partiet för att erövra och försvara proletariatets Nya Makt.

För att bedriva Folkkriget så är det nödvändigt att beakta fyra grundläggande problem: 1) proletariatets ideologi, marxismen-leninismen-maoismen, tillämpad på den konkreta praktiken och särigheterna för revolutionen i varje land, förtryckta likaväl som imperialistiska nationer; 2) nödvändigheten av det kommunistiska partiet för att leda Folkkriget; 3) specificeringen av den politiska strategin för dess väg; 4) basområden. Den Nya Makten eller Fronten-Nya Staten, som formas i basområden, är kärnan i Folkkriget.

För att grunda basområden etablerade Ordförande Mao tre grundkriterier: 1) att ha väpnade styrkor; 2) att besegra fienden, 3) att mobilisera massorna. Det vill säga, att utveckla guerillakriget för att förrinta fiendens levande styrkor och därmed skapa ett maktvakuum för att etablera, konstruera och försvara den nya Makten, för att förgöra de gamla sociala produktionsförhållandena och bygga upp de nya. Därifrån utvecklas motsättningen Ny Makt/Ny Stat gentemot Gamla Staten, genom diverse moment av återetablering och kontraåteretablering, enligt krigets fluiditet.

Imperialismen är kapitalismens högre och sista stadium, den är monopolistisk, parasitisk, förmultande och vändande. Den befinner sig i sin allmänna och sista kris och på grund av denna situation så förföljs den av oundvikliga cykliska kriser som alltmer förvärras och fördjupas. Detta är varför den alltid måste utgå från en lägre nivå. Den är enbart där för att svepas iväg av världsrevolutionen.

Imperialismen är tendensen mot reaktion och krig längs hela

linjen. Imperialism och världsreaktion kommer kollapsa mitt bland ett komplex av alla sorters krig. De kommer svepas iväg från jordens yta av revolutionen och Socialismen kommer uppstå. Lenin etablerade att "Imperialismen är en koloss med lerfötter" och Ordförande Mao sade att "strategiskt måste vi helt avsky imperialismen. Taktiskt måste vi ta den seriöst."

Ordförande Mao framlade sin stora tes att "De nästa femtio till hundra åren ungefär, från idag, kommer vara en stor epok av radikal förändring av världens samhällssystem, en epok som kommer omskaka världen, en epok med vilken ingen tidigare historisk epok kan jämföras med. Levandes i en sådan epok, så måste vi vara redo att utkämpa en stor strid vars former kommer ha många andra karaktärsdrag än förut." (Mao Tse-tung, "From a speech in front of a meeting with 7000 cadres in 1962")

Den Proletära Världsrevolutionens process, inom vilken vi utvecklar oss själva under denna period, är en process där imperialismen och världsreaktionen kommer svepas bort från jordens yta. Därmed så måste revolution bli den historiska och politiska huvudtendensen i vår nuvarande värld.

Alla de grundläggande motsättningarna i denna epok förvärras, den främsta motsättningen utgörs av den mellan förtryckta nationer och imperialismen. De objektiva förutsättningarna har aldrig varit så mogna för revolution. De subjektiva förutsättningarna avancerar och krossar den förfallande allmänna motoffensiven, krossar pessimism och kapitulationism som företrädes av och sprids av revisionismen. Förutsättningarna för revolutionen blir bättre var dag.

För att utveckla den proletära världsrevolutionen är fler folkrig nödvändiga. Det är nödvändigt att konstituera eller rekonstituera kommunistiska partier, i varje givet fall, i varje land, genom att tillmäpa Lenins lärdomar "att gå längre till de djupaste massorna", "utbilda dem i det revolutionära våldets praktik" och "svep iväg den kolossala skräphögen,

oupphörligen bekämpa opportunism och revisionism.”

Den nuvarande internationella konferensen och den nya organisationen som är född av denna är det internationella proletariats bedrift och har utfärdat ett slag mot imperialismens allmänna motoffensiv och världsreaktionen, likväl revisionismen och all opportunism.

Den nya internationella organisationen är ett centrum för ideologisk, politisk samt organisatorisk koordination, baserat på demokratisk centralism och problemlösning genom ömsesidig och permanent överläggning mellan partierna och organisationerna som utgör den och den kommer vidga denna procedur till alla de som, trots att de deltar med sammar principer och syfte, är utanför densamma. Uppgiften för den nya internationella organisationen är att påtvinga maoismen som det enda befälet och den enda vägledningen för den Proletära Världsrevolutionen, för att tjäna konstitutionen eller rekonstitutionen av marxist-leninist-maoistiska kommunistiska partier (den fördröjda strategiska uppgiften) och tjäna inledningen, utvecklingen och koordinationen av Folkkrigen i världen, fram mot rekonstitutionen av den Kommunistiska Internationalen.

II. GRUNDEN FÖR ATT ETABLERA DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSENS ALLMÄNPOLITISKA LINJE

Genom att tillämpa marxismen-leninismen-maoismen på revolutionens konkreta praktik i varje land och på Världsrevolutionen, så betonar vi följande grunder för att etablera och utveckla den Allmänpolitiska Linjen för den Internationella Kommunistiska Rörelsen:

1. NY ERA

Med imperialismens uppkomst så delades världen mellan en handfull förtryckande nationer å ena sidan och ett stort antal förtryckta nationer å andra sidan, vilket mognar förutsättningarna för Världsrevolutionen.

Den Stora Socialistiska Oktoberrevolutionen av år 1917, ledd av den stora Lenin och Bolsjevikpartiet, markerade en extraordinär milstolpe i den allmänmänskliga historien. Det är slutet på den borgerliga världsrevolutionen och inledandet av den Nya Era, där proletariatet är klassen som antar sig att förgöra imperialismen, byråkratkapitalismen och halvfeodalismen: Imperialismens och den Proletära Världsrevolutionens Era. Det fanns många revolutioner före den Stora Oktoberrevolutionen, var en av dem gav ny impuls till samhället. Huruvida så ersatte dessa revolutioner enbart ett system av exploatering för ett annat.

Den Stora Oktoberrevolutionen var den första revolutionen som uttänktes och genomfördes för att grunda ett samhälle fritt från exploatering och förtryck, ett klasslöst samhälle. Den Stora Oktoberrevolutionen representerade en radikal vändpunkt i mänsklighetens historia. Det öppnade en Ny Era i den lysande och långa vägen som leder till socialism och kommunism.

Den Stora Oktoberrevolutionen påvisade revolutionärt våld som ett ovärderligt vapen för att omvandla hela världen. Lenin sade "I Oktoberrevolutionen... åstadkom revolutionärt våld en lysande framgång." Antagandes den marxistiska principen att revolutionärt våld är en allmängiltig lag, så återbekräftar vi oss i vad som lades ned av Ordförande Mao, att "Makt växer ur en gevärspipa" och "vi är för teorin om det revolutionära krigets allmakt."

För att kunna värdera världen i denna Nya Era ser vi att fyra grundläggande motsättningar tar sig till uttryck: 1) motsättningen mellan kapitalism och socialism, motsättningen mellan två radikalt olika system som kommer täcka hela denna period och kommer bli en av de sista att lösas, den kommer fortgå även efter gripandet av Makten; 2) motsättningen mellan bourgeoisie och proletariat, det vill säga motsättningen mellan två motsatta klasser, som också den fortsätter efter gripandet av Makten, den framkommer i diverse ideologiska, politiska och ekonomiska former tills dess lösning med

övergången till kommunismen; 3) de interimperialistiska motsättningarna, dessa är motsättningarna mellan imperialistiska länder för världshegemoni, den utspelar sig mellan supermakterna, mellan supermakterna och de imperialistiska makterna samt mellan de imperialistiska makterna; 4) motsättningen mellan de förtryckta nationerna och imperialismen, det vill säga de förtryckta nationernas kamp att förgöra imperialismen och reaktionen; det är den historiska huvudmotsättningen under hela imperialismens era; det sagt så kan var en av de fyra grundläggande motsättningarna bli huvudmotsättningen enligt klasskampens särskilda omständigheter, men den historiska huvudmotsättningen kommer uttrycka sig till sin slutgiltiga lösning.

Vi, marxist-leninist-maoisterna, måste utföra tre typer av revolution för att, i det stora hela, uppnå vårt slutgiltiga mål, kommunismen: 1) demokratisk revolution, den borgerliga revolutionen av ny typ, ledd av proletariat i de efterblivna länderna, som grundar proletariats, bondeklassens och småbourgeoisien, under vissa omständigheter mellanbourgeoisien, gemensamma diktatur, under proletariats hegemoni under ledning av dess Kommunistiska Parti; 2) socialistisk revolution, i de imperialistiska länderna, som grundlägger proletariats diktatur; 3) kulturrevolutioner som genomförs för att fortsätta revolutionen under proletariats diktatur, för att undertrycka och förrinta framkomsten av kapitalism och för att bekämpa alla försök till kapitalistisk restauration. Kulturrevolutionerna tjänar till att stärka proletariats diktatur och marschera mot kommunismen.

Ordförande Mao lär oss att "det gamlas ersättande av det nya är en allmängiltig, evig och oundviklig lag." Det är en historielag att, i kampen för att grundlägga det nya samhällssystemet, så kan klasserna inte påtvinga sig i ett enskilt försök, med ett enskilt slag och det kommer inte vara annorlunda för proletariatet. De kapitalistiska

restaurationerna i Sovjetunionen (1956) och i Kina (1976) är del av motsättningen mellan socialism och kapitalism, den historiska kampen för det gamlas ersättande av det nya.

Lenin varnade att de exploaterande klasserna aldrig skulle ge vika efter de besegrats och exproprierats. Deras hat och deras ansatser till att restaurera kapitalismen kommer vara hundratals efter deras nederlag. Deras önskningar och driv för restauration kommer omvandlas till restaurationsförsök. Detta är varför de måste fast underställas proletarietets diktatur för att frambringa förutsättningarna för klassernas utdöende. Lenin påtalade "att likvidera kapitalismen och dess spår samt introducera den kommunistiska ordningens principer utgör innehållet av den nya epoken i hela världshistorien som nu inletts."

På detta sätt påtalade Lenin att denna uppgift kommer ta lång tid och, för att helt likvidera klasserna, så är det inte enbart nödvändigt att eliminera de exploaterande klasserna men också eliminera skillnaderna mellan stad och landsbygd, arbetare och bönder, fysiskt och intellektuellt arbete samt andra skillnader.

Motsättningen kommer endast lösas genom en lång och komplex process av restauration och motrestauration, tills proletarietets diktatur och socialism är befäst i hela världen. Därmed bereds marken för alla sociala klassers försvinnande, med vilket staten också dör ut och mänskligheten träder in den förevigt lysande och gyllene kommunismen. Ordförande Mao lär oss att "socialismen kommer till slut ersätta det kapitalistiska systemet; detta är en objektiv lag, oberoende av människors vilja. Hur mycket reaktionärerna än försöker hejda historiens hjul, så kommer revolutionen förr eller senare ske och utan tvivel segra."

2. VÄRLDSREVOLUTIONENS PROCESS

Det finns två krafter som verkar i den världsomspännande

revolutionära rörelsen; den internationella kommunistiska rörelsen och den nationella befrielse-rörelsen, den förstnämnda är ledningen och den senare basen.

Den nationella befrielse-rörelsen är kraften som verkar inom nationerna förtryckta av imperialismen och reaktionen. Under 1910-talet ägnade Lenin största uppmärksamhet åt kampen i Indien, Kina, Persien och framförde att den socialistiska revolutionen inte skulle vara unikt och enbart proletariatet mot dess egen bourgeoisie men alla kolonier mot sina förtryckare. Han sade att det existerar en sammansmältning av styrkor: den internationella proletära rörelsen som agerar över hela världen och den nationella befrielse-rörelsen i de förtryckta nationerna och givet att massorna i de förtryckta nationerna är en majoritet av världsbefolkningen, så kommer detta vara av avgörande vikt i världsrevolutionen. Han kom till slutsatsen att revolutionens tyngdpunkt övergår till de förtryckta nationerna, men detta förnekar inte revolutionen i de imperialistiska länderna. Vidare visar han att en socialistisk stat, som Sovjetunionen, kunde utvecklas mitt under imperialistisk belägring. Detta är hur lagen om revolutionen ojämna utveckling i världen verkar.

Lenin vidareutvecklade från Marx och lade grunden för världsrevolutionens strategi för att underminera imperialismen, förena den nationella befrielsekampen med den internationella proletära rörelsens strider för att utveckla revolutionen. Även om "Proletärer i alla länder, förena er!" är slagordet för kommunisterna, så förde han fram att slagordet som vägleder båda styrkors kamp borde vara "Proletärer i alla länder och världens folk, förena er!" Den senare förenar den proletära rörelsen för socialismens uppbyggande i de imperialistiska länderna med den nationella befrielsekampen i koloniala och halvkoloniala länder, ett slagord som accepterades av den Kommunistiska Internationalen.

Ordförande Mao utvecklade världsrevolutionens strategi och taktik och förtydligade slagordet för tidens uppgifter:

"Marxist-leninister i alla länder, förena er! Revolutionära folk i hela världen, förena er; störta imperialismen, den samtida revisionism och alla reaktionärer i de olika länderna!" Därmed sammanfogar han den nationella befrielseströrelsen med den internationella kommunistiska rörelsen och dessa två styrkor ger impuls till världshistoriens utveckling.

Den internationella proletära rörelsen är det internationella proletariats teori och praktik. Proletariatet kämpar på tre områden, ideologiskt, politiskt, ekonomiskt, när den för första gången uppstår i historien som den sista klassen så gör den så i kamp. Följande milstolpar sticker ut: 1848, när det Kommunistiska Manifestet skrivet av Marx och Engels lägger ned grunden och programmet för proletariatet; 1871, Pariskommunen, där proletariatet för första gången griper makten; 1905, revolutionens generalrepetition; 1917, Oktoberrevolutionens triumf i Ryssland, klassen etablerar proletariatets diktatur och inleder en ny era; 1949, den Kinesiska revolutionens triumf, de revolutionära klassernas gemensamma diktatur under proletariatets ledning och dess ostörda övergång till socialistisk revolution löses, det förändrar styrkeförhållanden i världen: 1960-talet med Den Stora Proletära Kulturrevolutionen, ledd av Ordförande Mao Tse-tung, revolutionen fortsätter under proletariatets diktatur i hård kamp mellan restauration och motrestauration.

Vi måste utveckla dagskampen för att tjäna kampen för Makten. Proletariatet alstrar fackföreningen och strejken inom dess kamp om dagskraven, som inte enbart är verktyg i kampen om dagskraven, de "hårdar klassen för de stora kommande striderna." Strejken är det huvudsakliga instrumentet för kampen för dagskraven och generalstrejken är ett komplement till upproret.

Proletariatet alstrar en politisk apparat: det Kommunistiska Partiet som är totalt motsatt till och väsensskilt från de andra partierna, det har målet att gripa den politiska makten,

som Marx definierade. Lenin grundlade karaktären hos partiet av ny typ när han bekämpade det hindrande inflytandet från den gamla revisionismen, som alstrade borgerliga arbetarpartier baserade på arbetararistokratin, fackföreningsbyråkrati, parlamentarisk kretinism och som är förlikade med den gamla ordningen.

Ordförande Mao Tse-tung utvecklade partiets uppbyggnad runt geväret och framlade den sammanbundna uppbyggnaden av de tre instrumenten: Kommunistiskt Parti, Armé av ny typ och den revolutionära Enhetsfronten, vars kärna är det Kommunistiska Partiet.

Proletariatet alstrar ideologi för den proletära världsrevolutionen: marxismen-leninismen-maoismen.

Marx har formulerat och lagt grunderna för dialektisk materialism och tillämpat den på analysen av kapital, av det kapitalistiska samhället och upptäckte historietvecklingens lag. Marx och Engels samlade det bästa som mänskligheten frambringt: klassisk tysk filosofi, engelsk politisk ekonomi och fransk socialism, för att lägga grunderna för proletariatets ideologi. Efter Marxs död färdigställde Engels de kommande verken från Marx, såsom Kapitalets andra och tredje bok. Han systematiserade och definierade Marxismen som det internationella proletariatets sammanhållna och harmoniska teori. Enligt Lenin: "Det är omöjligt att förstå Marxismen och förstå den fullt ut om man inte tar i beaktning alla Engels arbeten." Marxismen har aldrig tagit ett enda steg i sitt liv utan att bekämpa felaktiga idéer och ställningstaganden. Därmed fick den konfrontera Proudhon och anarkismen, Dührings högeravvikelser och såkallade kreativa utvecklingar samt de opportunistiska positioner som framkom inom Tysklands Socialdemokratiska Parti.

Våra odödliga grundare Marx och Engels har visat oss, genom vetenskaplig analys, kapitalismens kollaps och dess oundvikliga övergång till kommunism, där människans

utnyttjande av människan kommer upphöra. De etablerade att proletariatet i alla länders uppgift är att resa sig i revolutionär kamp mot kapitalismen och samla alla arbetare och utnyttjade för att förgöra den och konstruera socialism och kommunism ovanpå dess aska.

Efter Engels död så utvecklade sig den gamla revisionismen, med Bernstein och Kautsky, och Lenin bekämpade och besegrade dem. För att sammanfatta, Marxism, i dess första stadium, kommer etablera Marxist filosofi eller dialektisk materialism, Marxistisk politisk ekonomi och vetenskaplig socialism.

Lenin utvecklade marxismen och höjde den till sitt andra stadium, marxismen-leninismen. Han gjorde detta i hård kamp mot den gamla revisionismen. De förnekade marxistisk filosofi genom att hävda att man borde basera sig själv i nykantism, som är idealism och inte dialektisk materialism. På den politiska ekonomins område förnekade de den tilltagande uttarmningen, därmed bekräftade de att kapitalismen mötte proletariats behov: de förnekade mervärde och imperialism. Inom den Vetenskapliga socialismen så gick de emot klasskampen, mot det revolutionära våldet och proletariats diktatur, de spred pacifism och parlamentarisk kretinism.

Lenin lärde att proletariats revolutionära politik materialiseras genom dess förtruppssparti. Utan sin generalstab, det Kommunistiska Partiet, kan proletariatet inte uppfylla sin huvudsakliga roll i omvandlingen av världen. Tack vare existensen av ett Revolutionärt Parti av Ny Typ, skapat och lett av Lenin, så kunde det ryska proletariaetet utnyttja den revolutionära situationen och möta det imperialistiska kriget med revolutionärt inbördeskrig. Ordförande Mao sade: "Födelsen av revolutionära partier av denna sort har förändrat världsrevolutionens fysionomi."

Revisionism är att revidera de marxistiska principerna genom att åberopa nya förhållanden. Lenin sade att revisionismen är bourgeoisie's avancerade detachment i proletariats led och

för att kämpa mot imperialism är det nödvändigt att bekämpa revisionismen, eftersom de är två sidor av samma mynt. Lenin belyser att revisionismen försöker splittra fackföreningsrörelsen från proletarietets politiska rörelse och genererar socialismens splittring. Vidare så framhäver Lenin, i sin ohejdade och stålsatta kamp mot revisionismen, i sammanhanget av förberedelserna och början av Första världskriget, att det imperialistiska kriget ska omvandlas till revolutionärt krig, vilket avmaskerade de gamla revisionisterna som socialpatrioter och socialchauvinister. Han lägger fram att i tider av revolution så är det nödvändigt att skapa nya organisationer eftersom reaktionen attackerar de lagliga och öppna organisationerna och att vi måste ansamla klandestin apparatur, även för massarbete. Vidare så materialiserade han Oktoberrevolutionen med det Kommunistiska Partiet och genom väpnat uppror.

Kamrat Stalin fortsatte Lenins verk och, i processen att kosntruera socialismen i Sovjetunionen, så kämpade han mot Trotskij, Zinovjev, Kamenev och Bukarins högeropportunism och förräderi. Stalin utvecklade denna kamp under tretton års tid och det är fel att hävda att han löste saker administrativt.

Under världskriget var Sovjetunionen under kamrat Stalins ledning tvunget att tillämpa den brända jordens taktik för att försvara sitt territorium, försvaret av det socialistiska fäderneslandet kostade mer än tjugofem miljoner liv. Mitt i denna komplexa och svåra situation så befastes proletarietets diktatur under kamrat Stalins ledning och socialismens uppbygge segrade. De fem femårsplaner som tillämpades under 25 års tid ledde till den största omvandlingen av produktionsförhållandena, den mäktigaste utvecklingen av produktivkrafterna i historien och de största samhälleliga framstegen som folkets massor dittills skådat.

Vi antar Ordförande Maos position om kamrat Stalins roll, att han var en stor marxist-leninist. Vidare måste vi ha i åtanke att det var han som på briljant vis definierade Leninismen.

Vi, kommunisterna, har idag uppgiften att försvara hans roll i Andra Världskriget samt inom den Kommunistiska Internationalen, i synnerhet dess VII Världskongress.

Ordförande Mao Tse-tung, medan han utvecklar marxismen-leninismen-maoismen, höjer marxism till dess högsta topp, som då omvandlar proletariats teori till marxismen-leninismen-maoismen. Han fullföljde denna uppgift mitt i en utdragen och konstant kamp, han krossade högeropportunistiska linjer inom Kinas Kommunistiska Parti, här lyfter vi krossandet av Liu Shao-chi och Teng Siao-pings revisionistiska linjer. På den internationella nivån ledde han kampen mot och besegrade Chrusjtjovs moderna revisionism. Han materialiserade den demokratiska revolutionen i Kina, den ohejdade övergången till socialistisk revolution och Den Stora Proletära Kulturrevolutionen (DSPK).

I ett historiskt perspektiv så är DSPK Ordförande Maos mest transcendentala utveckling av marxismen-leninismen. Det är lösningen på det stora kommande problemet att fortsätta revolutionen under proletariats diktatur. "Den representerar ett nytt stadium, ännu djupare och bredare, i den socialistiska revolutionens utveckling."

Låt oss lyfta två aspekter: 1) DSPK innebär en milstolpe i proletariats diktatur utveckling mot att rota proletariatet vid Makten, vilket konkretiserades med "tre-i-en" Revolutionära Kommittéer, och 2) Kapitalismens restauration i Kina, efter Tengklickens kontrarevolutionära kupp i Kina, som inte negerar DSPK men är enbart en del av dragkampen mellan restauration-motrestauration och, till det motsatta, visar oss den transcendentala historiska vikt som DSPK har haft i mänsklighetens orubbliga marsch mot kommunismen.

Under dessa förhållanden frambringdes den mest världsomskakande politiska process och den största massmobilisering jorden någonsin skådat, målen definierade Ordförande Mao som följer: "Den nuvarande Stora Proletära Kulturrevolutionen är

fullständigt nödvändig och kommer väldigt lägligt för att befästa proletarietets diktatur, för att förhindra kapitalismens återupprättande och för att bygga socialismen.”

Ordförande Mao bekräftade faktumet att inte inneha en korrekt ideologisk-politisk åskådning är likställt med att inte ha en själ och att DSPK är en stor revolution vars syfte är att förändra folkets själ. I andra ord, åskådningen, ideologin, att höja proletarietet och de breda massorna i kampen för Makten, i försvaret av proletarietets diktatur, världsrevolutionen och kommunismen.

Därav har vi kommunister tre stora svärd: vår grundare Marx, den stora Lenin och Ordförande Mao Tse-tung. Vår stora uppgift är att upprätthålla, försvara och tillämpa marxismen-leninismen-maoismen, påtvinga den som befälet och vägledningen för världsrevolutionen.

Hjältemodets väg och den proletära världsrevolutionens stora samhälleliga omvandlingar startade konkret år 1871 med Pariskommunen, följt av revolutionen år 1905 i Ryssland. Efteråt, mitt i det första imperialistiska världskriget, så triumferade den med Den Stora Socialistiska Oktoberrevolutionen år 1917, vilket inledde en Ny Era av Allmänmänsklig Historia.

Än en gång och kort efteråt fick imperialismen uttryck för sin allmänna förmultningskris som öppnade för konfrontation mellan dess huvudmakter som sökte ta sig ur krisen och omdefiniera den nya världshegemonin med återkomsten av ett andra stort imperialistiskt krig. Kriget omvandlades i sig självt i stora nationella befrielsestrider över hela världen och tillspetsade motsättningen mellan revolution och kontrarevolution, vilket ledde till fascismens krossande och Sovjetunionen och Röda Arméns stora triumf, likväl många andra demokratiska revolutioner i Europa och Asien, som alstrade ett brett socialistiskt läger.

Med den stora Kinesiska revolutionen uppstod ett nytt förhållande av strategisk jämvikt bland världens styrkor mellan kapitalismen och socialismen. Hela perioden efter Andra världskriget var en av bittra strider mellan imperialism och socialism. Yankee-imperialismen uppnådde hegemoni i det kapitalistiska lägret och har hotat världen med kärnvapenutpressning, vilket fick genomslag i klasskampen världen över.

I Sovjetunionen reste sig högern inom Sovjetunionens Kommunistiska Parti för att hindra socialismens utveckling och med den stora kamrat Stalins död så fångade de tillfället att ta till offensiv, den moderna revisionismen såg dagens ljus, vilket underminerade proletariats diktatur och enheten inom den internationella kommunistiska rörelsen. Vid SUKPs XX Kongress år 1956 var Chrusjtjovrevisionismengenomgående och tillkuppade sig ledningen över Lenin och Stalins Parti och över Röda Armén. Med denna statskupp så störtades proletariats ledning, vilket producerade bourgeoisens restauration i Sovjetunionen.

Med detta faktum så blåser imperialismen upp och framför offensiver i många länder, med statskupper, för att fördjupa sin dominans och för att motsätta sig stormvågen av nationella befrielseörelser som vällde fram över Asien, Afrika och Latinamerika. KKP med Ordförande Mao i spetsen, tillsammans med ett fåtal andra partier, reste sig mot Chrusjtjovrevisionismen och imperialismen för att försvara världsrevolutionen, vilket inledde den största ideologiska konfrontationen någonsin. Hela denna process skärpte den interna kampen inom världens Kommunistiska Partier.

I Kina, så gick KKP:s vänsterflygel under Ordförande Maos Stora Ledning till offensiv för att försvara marxism-leninismen och Mao Tse-tungs Tänkande. De släppte lös Den Stora Proletära Kulturrevolutionen, vilket fördjupade den socialistiska revolutionen. Det syntetiserade vägen fram för att utföra klasskampen och revolutionen under proletariats

diktatur, en fråga av största vikt för Marximen som inte hade lösts fram tills dess. DSPK förhindrade bourgeoisiens restauration i Kina under tio års tid. Med Ordförande Maos död blev de högerinriktade kapitalistiska vägfararna, Tengs klick, uppmuntrade och hade möjlighet att angripa och överta makten för proletarietets diktatur.

Efter detta lämnades världsrevolutionen utan ett basområde och den Internationella Kommunistiska Rörelsen gick in i en ny period av skingrande. I kampen mot modern revisionism och i försvaret av marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande, så rekonstituerades partier i många länder som släppte lös Folkkrig. Därmed hölls den proletära världsrevolutionens låga brinnande i de väpnade kamperna i Indien, Filippinerna, Turkiet och sedan Peru. Särskilt med Folkkriget i Peru, under Ordförande Gonzalos Stora Ledning, som genom att tillämpa Marxismen-Leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande på den peruanska revolutionen, definierade Maoismen som det nya, tredje och högre stadiet av marxismens utveckling.

En ny allmän kontrarevolutionär offensiv ledd av yankee-imperialisterna släpptes lös mitt i imperialismens förvärrade allmänna kris. Huruvida så kunde de enbart åstadkomma en skärpning av alla systemets motsättningar, vilket ledde världen in i allt mer oordning, vilket enbart skyndade på dess förmultning. Detta alstrade stor explosivitet från hela världens exploaterade och de förtryckta massornas håll, fortsättningen på och impuls till de pågående Folkkrigen, samt förberedandet av att inleda många andra, likväl som intensifieringen av utplundringskrigen gentemot de förtryckta nationerna med en allvarlig skärpning av de interimperialistiska motsättningarna.

I mötet med den nuvarande situationen så står vi, kommunisterna, inför den stora utmaningen att göra ett stort språng i den Internationella Kommunistiska Rörelsen genom att förena oss under marxismen-leninismen-maoismen och definitionen av dess allmänpolitiska linje för att kunna konfrontera

imperialismens allmänna kontrarevolutionära offensiv, som slits i bitar av dess skarpa motsättningar.

Den allmänmänskliga historien ingår i en ny period av revolution. Idag så är kommunister för att precist definiera det nuvarande läget i den proletära världsrevolutionen. Detta är nyckeln för att förstå styrkeförhållandena i den nuvarande världen, vårt samt fiendens läge, för att tjäna revolutionens framskridande i världen.

Ordförande Mao lär oss att vägen framför oss är svår men att utsikterna är lysande. Revolutionen kommer segra i hela världen och kommunismen kommer lysa jorden över förr eller senare, beroende på kommunisternas handlande.

III. DET INTERNATIONELLA LÄGET

Upprätthållande Lenins tes, så utgör imperialismens ekonomiska förhållanden basen för det nu existerande internationella läget. Genom hela 1900-talet så definierades denna särskilda fas av kapitalismen, dess högre och sista stadium, totalt och uppdelningen av världen i förtryckta och fötryckande länder är ett utmärkande särdrag för imperialismen. Det kapitalistiska samhällets hela process har motsättningen mellan proletariat och bourgeoisie som huvudmotsättning. Men, tre andra grundläggande motsättningar utvecklas i världen när den övergår från icke-monopolistisk till monopolkapital, alltså imperialism:

Första motsättningen: mellan förtryckta nationer å ena sidan och imperialistiska supermakter och makter å andra sidan. Detta är **huvudmotsättningen** i det nuvarande läget och huvudmotsättningen för imperialismens epok samtidigt. Världen är uppdelad, på en sida står den överväldigande majoriteten av förtryckta nationer, vilka är koloniala eller halvkoloniala länder (de senare har enbart formell suveränitet eller självständighet, de är ekonomiskt, politiskt, militärt och kulturellt underställda imperialismen): å andra sidan finns

ett handfull imperialistiska makter, supermakter eller makter, i båda fall är de förtryckande nationer. På de imperialistiska makternas sida så är yankee-imperialismen den enda hegemoniska supermakten. Ryssland är fortfarande en kärnvapensupermakt och det finns en handfull imperialistiska makter av andra rang.

Yankee-imperialismen är den största kapitalexportören i världen, vilket uttrycks i enorm obalans i dess ekonomi. För att vidmakthålla sin hegemoni så är imperialismen tvungen att bedriva många krig samtidigt och behöver militär närvaro på alla kontinenter. Detta leder till enorma ekonomiska kostnader för att upprätthålla dess stora militärapparat, spioneri och dolda operationer, räntekostnader från forna och nuvarande krig, stöd till krigsveteranerna, för att inte tala om den stora samhälleliga kostnaden den orsakar i sitt eget land, hatet gentemot massorna i de förtryckta nationernas liv och värdighet och folkmordet de tillämpar för att undertrycka dem, vilket göder klasshateti alla världens folk.

För sin del så är de förtryckta nationerna hem till den största och fattigaste befolkningen, de är underställda imperialistiskt förtryck, de lever i förhållanden som inte stämmer överens med mänsklighetens utvecklingsnivå. De lider under förtvinandet av deras levnadsförhållanden samt av den naturliga miljön. De drabbas av imperialismen och dess lokala lakejers systematiska krig och utplundring.

En byråkratkapitalism utvecklas på en halvfeodal och halvkolonial grund i dessa länder. Den frambringa de motsvarande politiska och ideologiska inriktningarna och förhindrar systematiskt den nationella utvecklingen. Den utnyttjar proletarietet, bönderna och småbourgeoisien samt begränsar mellanbourgeoisien.

Att inte erkänna de förtryckta lädernas halvfeodala karaktär och därmed nödvändigheten för ett bondekrig för att lösa detta, leder till att förneka nödvändigheten av den demokratiska revolutionen i dessa länder, nödvändigheten att

utveckla Folkkriget som ett enhetligt krig, där landsbygden är huvudsaklig och staden ett nödvändigt komplement, för att göra upp med halvfeodalitet, imperialism och byråkratkapitalism.

Världskrigen kommer fortsätta att överföras på de förtryckta länderna och så länge som de fortsätter i detta förhållande kommer de fortsätta vara rov för imperialistisk omfördelning. Imperialismens politik är att framhäva reaktionen och våldet mot de förtryckta nationerna för fortsatt nationellt undertryckande eller rov- och utplundringskrig, grundat på de militära styrkeförhållandena och framstegen i att ockupera strategiska positioner. Vad de söker är inte freden men att undertrycka folken genom kapitulation med påtvingade "fördrag" och "fredsavtal" där de endast formaliserar vad de åstadkommit på slagfältet.

De förtryckta länderna i Asien, Afrika och Latinamerika, som Ordförande Mao påtalade, är zoner för revolutionära stormar och utgör basen för den proletära världsrevolutionen. Det är nödvändigt att belysa faktumet att förtryckta nationer sträcker sig till självaste Europa.

Vi vidmakthåller att sann nationellt självbestämmande kan endast åstadkommas genom en ny-demokratisk eller socialistisk revolution, enligt varje fall, för vilken det är nödvändigt att konstituera eller rekonstituera Kommunistiska Partier av ny typ, marxist-leninist-maoistiska partier kapabla att leda revolutionen till sitt slut. Ordförande Mao har mästerligt syntetiserat alla kamperna i de förtryckta nationerna med följande stora vägledning: "Länderna vill sin självständighet, nationerna vill sin befrielse och folken vill revolution!"

Andra motsättningen: mellan proletariat och bourgeoisie.

De ekonomiska krisen som började år 2008 som en finanskris i USA påpackades massorna i de förtryckta länderna och även i de imperialistiska länderna själva. Därmed har det slagit mot proletariatet i de imperialistiska länderna, vilket utlöste

skarpa strider för att försvara bedrifterna de erövrat genom 1900-talet. Konsekvenserna av denna kris överkoms inte, detta är varför arbetets återvänder till priset av sämre kvalité, lägre löner och en längre arbetsdag. Återhämtningen betalas genom den ökande överexploateringen av klassen.

Motsättningen proletariat-bourgeoisie förvärras även som ett resultat av migrationsvågarna av tusentals krigsflyktingar och fattiga i allmänhet som, flyendes från imperialistiskt krig och våldsam exploatering och förtryck i de halvkoloniala länderna, breddar proletariatets led i de imperialistiska länderna. Dessa migrationsvågar är en konsekvens av systemet och den "humanitära tragedin" som det leder till är till fördel för monopolerna i de imperialistiska länderna, de minskar produktionskostnaderna genom lönesänkningar med denna arbetskraft som har kostat dem ingenting.

Samtidigt så har imperialisterna själva cyniskt basunerat ut i sin media faran med "terrorism" från dessa invandrare och framför chauvinistisk hysteri, göder rasism och nationalism. Imperialismen tillämpar sin chauvinistiska reaktionära politik att dela klassen mellan inhemska och invandrade arbetare för att förhindra proletariatets enade klassmedvetna handling. För att förhindra den från att organisera sig själv som en enhetlig klass med samma intressen, med en enhetlig ideologi, enhetlig politik och ett enhetligt parti, det Kommunistiska Partiet.

Motsättningen i de imperialistiska länderna är också mellan revolution och kontrarevolution, det är inte en fråga om att ändra den ena eller den andra politiska regimen, i andra ord, regeringsformen i bourgeoisins diktatur, men för att göra slut på bourgeoisins diktatur över proletariatet och folket genom socialistisk revolution.

Motsättningen bourgeoisie-proletariat och alla de andra motsättningar inom de imperialistiska nationerna skärps även de. Också, på grund av alla sorters illdåd som de imperialistiska staterna utgör gentemot de förtryckta

nationerna och dess folk, i synnerhet USA-imperialismen, ökar rekylerna inom de imperialistiska länderna själva. Detta är ett särdrag av den nuvarande fasen av imperialismens förmultning. Det imperialistiska kriget kommer av nödvändighet återvända hemåt.

Vidare, i sitt eget land, det systematiska och fortsatta mordandet av de fattigaste massornas medlemmar av yankeestatens repressiva styrkor är en del av kriget mot Förenta Staternas proletariat och folk, i synnerhet mot svarta och invandrare från de förtryckta länderna och deras barn. I mötet med förtryck är massornas tendens att resa sig i uppror och vända gevären de blev givna för det massiva folkmordet i de förtryckta nationerna mot sina egna förtryckare. Några uttryck som bekräftar denna tendens har redan skett.

I kort, huvudsaken är att rörelsen mot det imperialistiska kriget kommer flerfaldigas, läggs till upproret mot exploateringen och klassförtrycket och massornas ökade fattigdom. Detta händer i alla imperialistiska länder.

I hanteringen av världens grundläggande motsättningar idag, vilket är att säga, motsättningar som på avgörande vis utgör en markör för den internationella klassens kamp, kampen mellan revolution och kontrarevolution, så kan vi inte tänka att motsättningen proletariat-bourgeoisie endast existerar i de imperialistiska länderna. Denna motsättning existerar i alla världens länder.

I de förtryckta länderna så ger sig detta till uttryck som motsättningen mellan proletariatet och byråkrat-compradorbourgeoisien. I dessa länder så har folkets sida en kärna, proletariatet, vilket är den enda klass som kan leda den demokratiska revolutionen till sitt slut, givet att den då utvecklar sin förtrupp, det Kommunistiska Partiet, vilket leder Folkkriget genom aktioner, smider arbetar-bondealliansen, vinner över småbourgeoisien som en pålitlig allierad och, i vissa förhållanden och omständigheter, förenar

sig med den nationella bourgeoisien (mellanbourgeoisien).

I dessa länder, ju mer de härskande klasserna försöker omstrukturera staten så blir motsättningen mellan proletariatet och byråkrat-compradorbourgeoisien ännu mer tydlig. Båda antagonistiska klasser blir allt mer polariserade mot varandra och proletariatet vinner än mer vikt som den enda ledande klassen i den demokratiska revolutionen.

Vi lyfter att det finns tre fundamentala motsättningar i den demokratiska revolutionen: motsättningen nation-imperialism, motsättningen folket-byråkratkapitalismen och motsättningen massorna-halvfeodalitet. Varje en av dessa tre kan bli huvudmotsättningen beroende på vilken period i revolutionen som råder. I de förtryckta länderna så är motsättningen proletariat-bourgeoisie uttryckt i motsättningen folket-byråkratkapitalism (på grund av det så är proletariatet folksidans ledande klass). När den demokratiska revolutionen segrar, vilket ekonomiskt betyder konfiskeringen av det imperialistiska kapitalet, byråkratkapitalet, det stora godsägarkapitalet och individuell fördelning till fattigbönderna, främst de utan eller med liten mängd jord. Den socialistiska revolutionen påbörjar sin utveckling vilket ohejdat ändrat revolutionens karaktär och motsättningen proletariat-bourgeoisie blir den huvudsakliga.

Som Maoister så vet vi väl att efter den socialistiska revolutionens seger, som etablerar proletariatets diktatur, så återstår det att utföra varandra efterföljande kulturrevolutioner för att förhindra den kapitalistiska restaurationen och att fortsätta marschen mot kommunismen, vilken antingen alla eller ingen inträder.

Tredje motsättningen: interimperialistisk. Precis som Lenin lärde oss så är imperialismen inte en – det finns olika imperialistiska länder. I andra ord, det finns imperialistiska makter och supermakter som delar världen mellan sig själva enligt deras ekonomiska, politiska, militära

styrkeförhållanden. Styrkeförhållanden som förändras hela tiden och utvecklas genom samverkan och strider.

Förenta Staterna är för nuvarande världens enda hegemoniska supermakt. Efter det socialimperialistiska Sovjetunionens sammanbrott 1991, så minskade det imperialistiska Rysslands ekonomiska vikt likaså deras militära styrka, men det är fortfarande en kärnvapensupermakt. För sin del så är de andra imperialistmakterna, Tyskland, England, Frankrike, Japan, Kina, Österrike, Nederländerna, Australien, Sverige, Kanada, Italien, Spanien, etc. en handfull av förtryckande länder med. Sedan 1990-talet så slåss de för en nyfördelning av de förtryckta länderna som undertrycktes av det socialimperialistiska Sovjetunionen. Alla någorlunda relevanta händelser sedan dess, våldsamma eller ej, i Östeuropa, i de forna Sovjetrepublikerna i Centralasien, i den så kallade förlängda Mellanöstern (Persiska viken, Irak, Afghanistan, Syrien, Nordafrika) samt i Fjärran Östern (Nordkorea), i Sydostasien (Vietnam, Laos, Kampuchea) och i Latinamerika (Kuba, Nicaragua, Venezuela), är inkluderade i detta slag om nyfördelningen av dessa länder.

Den nuvarande världssituationen markeras av yankee-imperialismens plan för att utveckla sitt aggressionskrig med blod och eld. Deras strategiska huvudobjekt är att frånta Ryssland dess förhållande som kärnvapensupermakt, undertrycka socialimperialistiska Kina och pressa det på bred front för att öppna dess ekonomi. Allianserna med andra imperialistmakter utnyttjas för detta syfte, enligt vad som är lägligt, som med Tyskland, Frankrike, England, etc., för att underminera ordningen i de ryska inflytandesfärerna av stor strategisk vikt. De påtvingar ekonomiska sanktioner som ett hot gentemot alla imperialistmakter. För sin del så anstänger sig Ryssland att bevara sina inflytandessfärer, särskilt i Ukraina, Syrien och Iran.

Imperialisterna, vare sig de är ensamma eller i koalition, är emot en eller flera förtryckta länder, vid denna stund uttrycks

inte enbart huvudmotsättningen men också den tredje motsättningen, den interimperialistiska, i detta. Yankee-imperialismen använder sig av "söndra och härska" gentemot andra imperialistmakter. Imperialisterna bryter mot, efter eget tycke, sina egna avtal, sina egna internationella regler, principer om icke-aggression, för att lagen är för andra att följa. Detta är varför fred och harmoni mellan imperialister är en upprepning av gammalt kacklande, som det om "superimperialism" och "ultraimperialism", vilket sprider reaktionära koncept som "nyimperialism", "nykolonialism", "nyliberalism", "globalisering", "geopolitik" etc. Dessa är pseudoteorier som riktar spjutspetsen mot demokratisk revolution och den nationella befrielsekampen, vilket används både av imperialisterna själva och revisionister.

Den imperialistiska inbördes tävlan är absolut och samverkan är relativ. Detta bestämmer den omständighetsmässiga och tillfälliga karaktären hos de imperialistiska allianserna. Detta är varför man inte kan tala om "imperialistiska block", det är revisionism. Därför så är inte Europeiska Unionen ett block eller en "europeisk imperialism", utan en allians av Europas länder under Tysklands hegemoni – som samverkar eller tävlar med Frankrike, som försöker öka sin makt – som tävlar mot yankee-imperialismen.

Den andraklassens imperialistmakter kämpar för att omvandla sig själva till nya supermakter för tävlan om världshegemonin för att uppta den plats som idag innehas av yankee-imperialismen, samt påtvinga, genom ett nytt världskrig, en nyfördelning av världen som redan är uppdelad och en ny världsordning.

Angående motsättningen mellan socialism och kapitalism, vilket motsvarar hela eran av proletär världsrevolution, i det nuvarande läget så uttrycks och utvecklas denna på det historiska och ideologiska planet, på grund av att det inte finns någon socialism efter den borgerliga restaurationen i Kina fram till idag.

På reaktionens sida så framstår denna motsättning som den allmänna kontrarevolutionära offensiven, vilken försvagas, och som i nuläget riktar udden mot de nationella befrielsekrigen genom såkallat "krig mot terror". Vi motsätter oss den med marxist-leninist-maoistisk revolutionär motoffensiv, som främst utvecklas med Folkkrig. På revolutionens terräng så uttrycker sig motsättningen socialism-kapitalism i att socialismen lever som en idé i proletarietets och världens folks kamp, i de pågående slagen och Folkkrigen i Indien, Peru, Turkiet och Filippinerna, samt den rastlösa propagandan, den tillspetsade tvålinjekampen inom de marxist-leninist-maoistiska partierna och organisationerna för att ena den Internationella Kommunistiska Rörelsen under maoismens ledning och för tillämpningen av främst Folkkriget.

Allt detta ger, å ena sidan, impuls åt den större reaktionäriseringen av den borgerliga staten (Stora godsherrar-byråkratisk gammal stat i imperialismens tjänst, i de förtryckta länderna) för att motsätta sig den revolutionära situationen i ojäm utveckling världen över. Dess uttryck är stegen mot absolut maktcentraliseringen i den verkställande makten, vare sig det är i form av presidentabsolutism eller fascism, enligt de olika ländernas särskildheter. Maktcentraliseringen för att möta krisen i deras maktbevarande, mot revolutionen samt för det imperialistiska aggressionskriget.

De objektiva förhållandena på världsnivå utvecklas på grundläggande sätt som ett förvärrande av imperialismens allmänna sönderfallskris, något som även reaktionen självt måste erkänna. Det är fördjupandet av dess kollaps. Den enorma rikedom som produceras samhälleligt växer hejdlöst för ett fåtal imperialister samt storbourgeoisien och godsherrarna i de förtryckta länderna medan folkets massor i hela världen förnekas sitt anslag. Allt detta resulterar i en skarpare kris och kortare cykler inom imperialismens allmänna och sista kris, vilket driver alla imperialistiska stater att föra

angreppskrig för en nyfördelning.

Imperialismen lever än och yankee-imperialismen, den enda hegemonistiska supermakten och världskontrarevolutionens gendarmeri, är världens folks huvudfiende. Den gör fortfarande som den vill i Afrika, Asien och Latinamerika. Den förtrycker fortfarande folkets massor i sitt eget land. Men samma förhållanden börjar bli ohållbara och det är oundvikligen att förr eller senare så kommer mer än 90 % av världens befolkning resa sig mot imperialismen och reaktionärerna. Allt detta, i skarp kamp och ojäm utveckling, pågår som den Proletära Världsrevolutionens Nya Stora Våg.

Sedan början av 2020-talet så skärps imperialismen och byråkratkapitalismens kris ännu mer i hela världen. När än dess förmultnande fördjupas så skärps alla motsättningar, vilket alstrar fler revolutionära situationer i ojäm utveckling i hela världen. Förhållandet uttrycks i massornas stora aktivitet, dess explosivitet får alla reaktionärer och dess revisionistiska lakejer att darra. Det uttrycks överallt som stora explosioner, aldrig tidigare skådade. De objektiva förhållandena möter snabbt de subjektiva förhållandena, huvudsakligen de Kommunistiska Partiernas process, som marxist-leninist-maoistiska partier av ny typ för att inleda nya Folkkrig. Således öppnar ett nytt läge, en period av revolutioner som del av den Proletära Världsrevolutionens Nya Stora Våg. Detta läge bestämmer uppgifterna och hela världens Kommunistiska Partiers strategi och taktik.

IV. DEN INTERNATIONELLA KOMMUNISTISKA RÖRELSEN

Vi återbekräftar oss i 1848 års Kommunistiska Partiets Manifests³ fulla giltighet, vilket är den Internationella Kommunistiska Rörelsens födelseattest och hörnsten. Den lade ner de proletära revolutionärernas grundläggande principer och program. Våra stora grundare, Marx och Engels, utfärdade det stora uppropet och slagordet "Proletärer i alla länder, förenas er!" och detta stridsrop inspirerar proletariatets kamp

världen över och vägleder den på vägen till emancipation. Revolutionens flammor som tändes av Marx och Engels har satt världen i brand, förevigt förändrat världshistoriens kurs.

Marx sade: "Föregående erfarenhet har visat att förringande av brödrabandet som borde existera mellan arbetande i olika länder och mana dem till att stå fast vid varandra i all deras befrielsekamp, kommer verka tuktade genom gemensamt obehag i deras isolerade ansatser."

Lenin etablerade att sann proletär internationalism kräver "för det första att intressena för den proletära kampen i ett land underordnas intressena för kampen på världsnivå; för det andra, att en nation som närmar sig segern över bourgeoisien är kapabel och villig att göra de största nationella uppoffringarna för att störta det internationella kapitalet." Ordförande Mao höjde internationalismen på djupaste sätt när han bekräftade den som "kommunismens anda."

Således är den Internationella Kommunistiska Rörelsens historia en ärorik process av kamp, genom vilken kommunisterna världen över har kämpat för att ena sig, i tjänst till det oförändrade målet: det kommunistiska samhället.

Tre internationaler byggdes i denna heroiska kamp.

Den Första Internationalen, eller Internationella Arbetareföreningen (International Workers' Association), grundades av Marx och Engels år 1864 i skarp kamp mot anarkisterna, Blanquisterna och andra ställningstaganden, för att grundlägga att proletariatet innehar endast en ideologi, marxismen, den är enhetlig och vetenskapligt härdad med proletariatets internationella karaktär och dess revolutionära parti, de lade de ideologiska grunderna för den proletära revolutionen. Så fort Internationalen infiltrerades och omringades av opportunister som sökte överta den så framlade Marx att det vore bättre att upplösa IWA än att se den mördas av principiös enhet.

Den Andra Internationalen, baserad på marxismen, grundades av Engels 1889 och tjänade att multiplicera arbetarnas socialistiska organisationer och partier, särskilt i Europa och Nordamerika. Efter Engels död angrep Berstein och Kautskys revisionism den Andra Internationalens ledning och Internationalen urartade till opportunist, den var slutgiltigt bankrutt under Första Världskriget, när dess ledare motsatte sig kampen mot det imperialistiska kriget under *Defensismens*⁴ förutsatser. De vägrade att omvandla kriget till revolution genom att de röstade för krigskrediterna i parlamenten, de stöttade det imperialistiska kriget och sina egna länders bourgeoisie, vilket gjorde dem till socialpatrioter, socialchauvinister, socialförrädare.

Den Tredje Internationalen grundades i mars år 1919, som resultatet av en lång kamp från den Internationella Kommunistiska Rörelsens vänster, som utvecklades under Lenin och Bolsjevikspartiets Stora Ledning. Den sammanlänkar den proletära revolutionens erfarenheter i kampen mot tsarismen, imperialismen och all reaktion oskiljaktigt med kampen mot all opportunist och revisionism i den Andra Internationalens partier som var formade efter den gamla ordningen. Lenin uttänkte och grundade Tredje Internationalen som en krigsmaskin för att utföra den Proletära Världsrevolutionen och uppbyggandet av proletariatets diktatur. Grundandet av Tredje Internationalen utgör ett stort språng i den Internationella Kommunistiska Rörelsens historia.

Den Tredje Internationalen, den Kommunistiska Internationalen (KI eller Komintern), existerade under tjugofyra år, sju världskongresser genomfördes fram till dess självupplösning år 1943. Den behövde utvecklas i ett komplicerat sammanhang, representerat av förlusten av dess grundare och huvudsakliga ledare, den Stora Lenin, år 1924, de stora utmaningarna att bygga socialismen i Sovjetunionen, fascismens växt till Makt i flera länder i världen, främst Europa, samt Andra Världskrigets inledning.

Dess existens var starkt påverkat av den intensiva och hårda tvålinjekamp som utvecklades inom det Bolsjevikiska Kommunistiska Partiet som varade under 13 år, i vilken vänstern, under kamrat Stalins ledning, var tvungen att seglivat kämpa för att avmaskera och krossa trotskismen, bukarinismen och Kamenev-Zinovjevs högeropportunistiska klick, bara några av dessa gäng och svarta linjer, mot deras försök att underminera proletariats diktatur i Sovjetunionen, deras ansatser att tillkoppa sig ledningen över Komintern och kontrollera apparatur för att påtvinga sin politik i många sektorer – vidriga handlingar som orsakade stor skada.

På grund av detta genomled Komintern höger- och "vänster"-avvikelser, i synnerhet under perioden mellan V:e och VII:e Kongresserna. KI utfärdade vissa felaktiga råd och direktiv som orsakade skada gentemot de revolutionära partierna och utvecklingen. Huruvida, huvudsaken är att kamrat Stalin ledde, samt utvecklade, tvålinjekampen, vänstern inom Kommunistiska Internationalen, vilket förhindrade revisionistiskt övertag och krossade trotskistiskt och zinovjevistiskt inflyttade i dess ledning. Under kamrat Stalins rättfärdiga och korrekta ledning kvarstod Komintern i sin röda färg, marxism-leninismen segrade och revisionismen kunde inte höja sitt huvud.

Den VII Kongressen, som firades under mitten av år 1935, var av synnerlig överskridande karaktär på grund av omständigheterna under skedet de fann sig och dess utmaningar. Denna viktiga Kongress var tvungen att besvara nya och långgående problem mitt under en svår och komplex situation.

Den VII Kongressen etablerade taktikten för den Antifascistiska Världsfronten och Folkfronten för att försvara proletariats diktatur och utveckla den proletära revolutionen, medan man bekämpade fascismens kontrarevolutionära offensiv. Genom detta, för första gången i den Internationella Kommunistiska Rörelsens historia, kunde det internationella proletariats och folkets massor världen

över enas under samma fana, samma politik, samma plan och samma ledning, med en enhetlig kämpande amré, vilket gav form till de uppgifter vi ärvde från Lenin, att fungera som en sann krigsmaskin för Världsrevolutionen.

Väglett av Komintern så reste sig hundramiljontals massor som en stor storm av stål mot fascismen, för revolutionen och för Sovjetunionens försvar samt proletariatets diktatur. Den kinesiska revolutionen stack ut, vilket förändrade styrkeförhållandena i kampen mot imperialismen och reaktionen på världsnivå till socialismen, proletariatet och de förtryckta folkens fördel.

Under Kominterns ledning så utförde kommunisterna heroiska väpnande kamper som gerillakrig, som i det Spanska Inbördeskriget, i dussintals länder, inte enbart i Europa men också i Asien. I de länder där revolutionen inte kunde segra så var den huvudsakliga anledningen att det inte fanns tillräckligt mogna och förberedda Kommunistiska Partier, baserade på marxismen-leninismen och stålsatta mot revisionismen. Trots detta så visar historien att dess kamper bidrog till fascismens nederlag och kommunisterna har visat hela världen det stora kommunistiska modet och heroismen, som inte lät klassens moral brytas ned.

Genom att tillämpa VII Kongressens resolutioner så visste KKP, under Ordförande Maos ledning, hur de skulle utföra Frontpolitiken specifikt på den kinesiska revolutionens krav, tillämpade självständighet och självständigt beslutsfattande, enhet och kamp, besegrade den japanska fascismen och fortsatte befrielsekriget tills maktens gripande i hela landet, krossade de lokala härskande klasserna och deras imperialistiska herrar, avslutade den Ny-Demokratiska revolutionen och framhärddade oavbrutet i den socialistiska revolutionen. Den kreativa tillämpningen av marxismen-leninismen och den linje som grundlades av den VII Kongressen på landets konkreta förhållanden och dess sammanförande med den kinesiska revolutionens praktik ledde till utvecklingen av en mer

sammanhållen och komplett förståelse av enhetsfronten samt den fulla utvecklingen av Folkkrigets teori och praktik.

De problem och avvikelser som framkom i flera länder berodde främst på varje respektive partis tillämpning av frontpolitiken, det huvudsakliga ansvaret faller på de Kommunistiska Partierna, som är de som ansvarar för tillämpningen av den Internationella Linjen i deras respektive länder. Enligt det som framlades av Ordförande Mao, för att etablera en rättvis bedömning av denna erfarenhet så är det nödvändigt att dra en klar skiljeline mellan de som fortfarande är inom marxismens läger och de som föll ned i revisionismens myra, inom den första gruppen måste vi särskilja principfelen från misstag som gjorts i det praktiska arbetet. Nyckeln är att Ordförande Mao utvecklade enhetsfrontens sex lagar och angående revolutionens tre grundläggande instrument, deras interrelation.

After de utkämpat den heroiska väpnade kampen mot Nazifascismen, så rörde sig de Kommunistiska Partierna i vissa länder, såsom Italien och Frankrike, bort från Kominterns inriktning och marxismen-leninismens grundläggande principer på grund av de högeropportunistiska positionerna som intog ledningen i dessa partier, deras ledning kapitulerade inför sina egna bourgeoisier och fokuserade på försvaret av den demo-liberala regimen och förråde revolutionen. De förföll till den mest ruttna revisionism, den moderna revisionismen.

På världsnivå så tillämpades den Antifascistiska Fronten briljant under kamrat Stalins ledning, dess kärna var försvaret av proletarietets diktatur, representerat av Sovjetunionen. Genom detta så mötte proletarietets diktatur fascismen och Världsrevolutionen avancerade. Det antifascistiska krigets seger var en stor och heroisk seger för socialismen, det internationella proletarietet och världens förtryckta folks seger över imperialismen och världsreaktionen, marxismen-leninismens seger över revisionsismen.

Med segern i det antifascistiska kriget så försvagades det imperialistiska lägret och den proletära revolutionen stärktes. Tack vara den Röda Arméns ärorika roll samt motståndskrigen, så växte revolutionen över Öst- och Centraleuropa samt nådde delar av Tyskland, vilket fick det socialistiska lägret att växa. Anmärkningsvärt, med den Kinesiska revolutionens seger år 1949, så förändrades styrkeförhållandena mellan revolutionen och kontrarevolutionen på världsnivå till Världsrevolutionens fördel. Världsrevolutionen gjorde framsteg till den strategiska jämviktens stadium, ett mäktigt socialsitiskt läger och en mäktig nationell befrielseörelse i kolonierna och halvkolonierna uppstod.

Detta är varför vi anser att den VII Kongressen var en viktig marxist-leninistisk kongress som beväpnade proletariatet med en riktig och korrekt politisk linje för att bekämpa fascismen och avancera den Proletära Världsrevolutionen.

Även fast Komintern och kamrat Stalin gjorde vissa misstag på vägen, så kan inte de allvarliga avvikelserna och det förräderi, som revisionismen orsakade i ledningen i de partier som fann sig själv i sådana situationer, inte beskyllas kamrat Stalin, SUKP(b) eller Komintern.

När man granskar den Internationella Kommunistiska Rörelsen och den Proletära Revolutionens historia så ser vi att kamrat Stalin visste hur man ska fast och genialt tillämpa, mitt i en komplicerad och svår situation, Lenins definition av sann proletär internationalism och underordna de särskilda och nationella intressena till det internationella proletariatets intressen som helhet, att sätta försvaret av den Proletära Världsrevolutionen och kommunismens sak i främsta rummet.

År 1943 så upplöste Komintern sig självt och den Internationella Kommunistiska Rörelsen ingick i en period av relativ skingring, som främst orskades av den moderna revisionismens splittrande och förrädiska handlingar. Modern

revisionism var en motström som representerades av Browder, Tito, Togliatti, Thorez och främst Chrusjtjov samt SUKP:s ökända XX Kongress, där Chrusjtjovs klick tillkuppade sig ledningen av SUKP, den Röda Armén samt den Socialistiska Staten, vilket degenererade dessa till ett revisionistiskt parti, en antifolkarmé och en socialfascistisk borgerlig stat respektive. De förgjorde proletarietets diktatur, underminerade de grundläggade principerna som utgjorde den Internationella Kommunistiska Rörelsens enhet.

Kominform grundades år 1947, kamrat Stalin hade skarpt bekämpat den moderna revisionismen och krossat samt fördömt Titorevisionismen genom den. Det var Kominform som påbörjade kampen mot den första statsbärande revisionismen. Vid Budapestkonferensen så fördömdes och uteslöts Titorevisionismen, vilket klart visade att det är falskt att hävda att kamrat Stalin förlikade med revisionistiska nationella samförståndslinjer och andra revisionistiska linjer som uppkom efter Andra Världskriget. Kominform under kamrat Stalins ledning påbörjade kampen mot den moderna revisionismen som Ordförande Mao avslutade åratal senare.

Kommunisternas uppgift att förena sig på världsnivå, efter Andra Världskriget och kamrat Stalins död, utförs i en skarp kamp mot nutida revisionism, under vilket Ordförande Mao lyfts som den framväxande Stora Ledningen av Världsrevolutionen.

Åren 1957 och 1960 så anordnades två internationella konferenser för de kommunistiska och arbetarpartierna i Moskva. Konferensernas uttalanden motsvarar tvålinjekampens utveckling inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen vid detta tillfälle, de resulterade i eftergifter för att inte splittra rörelsen vid denna tid, för att ge kamrat Stalins sanna efterföljare inom SUKP tid att utkämpa tvålinjekampen inom partiet. Med tanke på att SUKP:s vikt var väldigt stor och dess interna situation väldigt svår, så uttrycker detta ett korrekt hanterande av situationen, vänstern ledd av Ordförande Mao i spetsen för KKP tillämpade principerna att

kämpa inom rimlighetens gräns, inneha övertaget och inte gå för långt.

Vid SUKP:s XXII Kongress år 1961 så systematiserades den moderna revisionismens ställningstaganden. Ordförande Mao, i ledning för Kinas Kommunistiska Parti, definierade essensen hos den nya revisionismen, som han systematiserade i de "tre fredliga" och de "två hela." Chrusjtjov förvrängde Lenins tes om den fredliga samexistensen, vilket skiljer på relationerna mellan stater med skilda samhällssystem ifrån relationen mellan klasserna i dessa stater, för att framföra "den fredliga samexistensen" som en allmän linje för den Internationella Kommunistiska Rörelsen. För Chrusjtjov så var frågan att undvika krig, för att, enligt honom, så skilde inte kärnvapen mellan utnyttjare och utnyttjade. Därför var mänskligheten tvungna att förena sig för att förhindra mänsklighetens försvinnande. Den "fredliga övergången" framförde tesen att revolutionen inte kräver revolutionärt våld, att man kunde ersätta ett samhällssystem med ett annat genom "den fredliga vägen", parlamentariska val, parlamentarism. Angående den "fredliga tävlan" så försvarade de att, för att förgöra det imperialistiska systemet, så måste det socialistiska systemet bevisa för imperialisterna att det socialistiska systemet är överlägset och således skulle imperialisterna omvändas till socialismen. Den revisionistiska tensen om "hela folkets stat" betydde att förneka statens klasskaraktär och var konkret motsatt proletariats diktatur. "Hela folkets parti" var en annan manipulation som förnekade partiets klasskaraktär som proletariats parti. Därav, vad Chrusjtjov framförde vid SUKP:s XXII Kongress var ett nytt kommunisternas program som ersatte det Kommunistiska Partiets Manifest med de borgerliga slagorden om "frihet", "jämlighet" och "broderskap." Manifestet är kommunisternas program och dess förnekade har varit en gnista för och skärpt kampen mellan marxism och revisionism.

Den fjortonde juni år 1963 så publicerades "Ett förslag

angående den Internationella Kommunistiska Rörelsens Generalinje" också känt som "Det Kinesiska Brevet", följt av "De Nio Kommentarererna", i vilka Ordförande Mao och KKP briljant avmaskerade och krossade den moderna revisionismen i alla dess aspekter.

Enbart med den djupa skiljeline som den Stora Polemiken utgjorde, ledd av Ordförande Mao och Kinas Kommunistiska Parti, var den Internationella Kommunistiska Rörelsen kapabel att höja återföreningsprocessen runt Ordförande Maos Stora Ledning och hans bidrag till den Proletära Världsrevolutionen.

Ordförande Mao utvecklade denna kamp samtidigt med kampen mot högeropportunistlinjen inom KKP, som tillkuppet sig viktig apparatur inom partiet och staten.

Ordförande Mao och KKP ansåg att i dessa förhållanden var det inte tillräckligt att samla en ny Kommunistisk International eftersom den ideologiska och politiska grunden, som borde utgjorts av marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande vid denna stund, inte definierats. Det Albanska Arbetets Parti, under Enver Hoxhas ledning, accepterade i synnerhet inte Mao Tse-tungs Tänkande och ville en ny international enbart på marxismen-leninismens grund, utan att ta i åtanke de nya utvecklingarna, för i grunden så var Hoxha motsatt Mao Tse-tungs Tänkande.

Med Den Stora Proletära Kulturrevolutionen i Kina så utvecklades Ordförande Maos inflytande allt mer i hela världen. KKP fokuserar på väldigt pressande problem som att återta makten i Folkrepubliken Kina från Liu Shao-Chi och Teng Siao-pings revisionistiska tillkuppande, samt hur revolutionen ska fortsätta under proletariatets diktatur. Detta är hur Ordförande Mao, inom den nationella och internationella klasskampen mot revisionismen, omvandlas till proletariatets stora mästare och till den Stora Ledaren för Världsrevolutionen och hans Tänkande omvandlas till marxismens tredje stadie, även om kampen för dess definition och

erkännande kom att ske senare. Detta mål eftersträvades under årtionden och den Förenade Internationella Maoistiska Konferensen är ett steg av stor vikt.

Mot slutet av 1960-talet och början av 1970-talet, under inflytande från DSPK, så framkom revolutionära processer i kamp mot den moderna revisionismen, vilket etablerade Kommunistiska Partier och Folkarméer, vilka då upprätthöll marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande; i Indien med CPI(ML) och MCC; i Filippinerna med CPP och i Turkiet med TKP/ML, med tillägg av andra länder i kampen mot revisionism, till försvar för marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande, för DSPK och Folkkriget.

Ordförande Mao avled i september år 1976 och de kinesiska revisionisterna genomförde en kontrarevolutionär kupp, de attackerade Ordförande Mao och hans Tänkande. Därav så fick marxisternas enhet grava och komplicerade problem. Med Ordförande Maos dödsfall och Teng med kumpaners revisionistiska tillkuppande i Kina så skingrades kommunisterna i hela världen, utan ett centrum eller en bas för Världsrevolutionen. Kontrarevolutionen har visat sina klor för att förneka Ordförande Mao och marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkandes giltighet och släppt lös den trehövdade revisionistiska attacken, Teng Siao-ping (Kinesisk revisionism), Hoxha (Albansk revisionism) och Brezjnev (Rysk revisionism).

Den kontrarevolutionära kuppen i Kina år 1976 öppnade en ny period av djup skingring inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen, mot vilken en allmän kontrarevolutionär offensiv släpptes lös av yankee-imperialismen som riktade sin attack centralt och främst mot revolutionens själ, dess ideologi, marxismen-leninismen-maoismen.

Under hösten år 1980 så signerade tretton Kommunistiska Partier och organisationer förklaringen "Till marxist-

leninisterna, arbetarna och de förtryckta i alla länder" vilket manade kommunisterna att förena sig runt marxismen-leninismen och upprätthålla Ordförande Mao, men de ansåg inte detta ett nytt stadium, därav inte av allmängiltighet. Detta arbete fördes främst av Revolutionary Communist Party of the USA.

Vid sin II Konferens år 1984 beslutade de att grunda Revolutionära Internationalistiska Rörelsen (RIR) (Revolutionary Internationalist Movement – RIM). I sitt grundande dokument fastslogs marxismen-leninismen-Mao Tse-tungs Tänkande som dess vägledning.

RIR betydde ett steg framåt på vägen mot återföreande, detta är varför det är viktigt att utföra en riktigt och rättvis utvärdering av denna erfarenhet. För detta så är det nödvändigt att analysera tvålinjekampens process inom RIR och rollen som varje parti spelade. Likt varje revolutionärt organ, inom tvålinjekampens utveckling, så definierades vänstern, centern och högern i dess kärna.

Under 1980-talet så kom Perus Kommunistiska Parti (PKP), under Ordförande Gonzalos Stora Ledning, att upprätthålla, försvara och tillämpa maoismen som det tredje, nya och högre stadiet av marxismen inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen. Ordförande Gonzalos huvudsakliga bidrag till den Internationella Kommunistiska Rörelsen var att definiera maoismen på ett komplett och vetenskapligt sätt och tillämpa det med inledningen och utvecklingen av Folkkriget i Peru som inleddes Sjuttonde Maj år 1980. Denna händelse var av grundläggande vikt för den Proletära Världsrevolutionen och den Internationella Kommunistiska Rörelsen för att det bevisade maoismen och Folkkrigets giltighet. Med sitt heroiska offer den Elfte September år 2021, mördad efter tjugonio år av motstånd i en total isolationsregim i imperialismen och reaktionens fängelse, hans namn ristades in permanent som en titeln i det internationella proletariats hjältegalleri.

Genom PKP:s handlingar inom RIR så gick RIR så långt som att erkänna maoismen som det nya stadiet av marxismen år 1993.

RIR varade lite mer än tjugo år, från dess grundade år 1984 tills dessa att det likviderades år 2006 på grund av Prachandes förräderi mot Folkkriget i Nepal och RCP-USA:s pretensioner att underställa RIR Avakians revisionistiska "nya syntes". Dess formella upplösning skedde år 2012. Dess existens speglade tvålinjekampen i den Internationella Kommunistiska Rörelsen. RIR tjänade den proletära världsrevolutionen och uppgiften att kämpa för kommunisternas återförening medan vänstern, i hård kamp, var förmögna att bevara kampen för att påtvinga maoismen som världsrevolutionens enda befäl och vägledning i dess kärna.

Huruvida, med Ordförande Gonzalos gripande år 1992 och de efterföljande bakslagen för Folkkriget i Peru, som hindrat vänsterns handlande inom den Internationella Kommunistiska Rörelsen, så utnyttjade RCP-USA, som mötte den högeropportunistiska linjen, revisionistisk och kapitulationistisk (LOD), det komplicerade läget för att attackera vänstern och framföra sin billiga hegemonism, i första hand spred de den revisionistiska, marxismen-leninismen-maoismen motsatta, så kallade "nya syntesen", först dolt sedan öppet.

RIR blev allt mer osammanhängande. Detta förstärktes när RCP-USA, med Avakian i spetsen, började förneka RIR:s förklaring, "For A Century of People's Wars from RIM" (2000) efter tidigare sanktionerat och tagit ställning för densamma, de föll in på revisionismens väg och ökade sina attacker mot maoismen. Under de följande åren så skärptes striden för hegemoni mellan Avakian och Prachanda, båda revisionistiska strömningar och hövdingar, inte enbart inom RIR men inom hela den Internationella Kommunistiska Rörelsen. Samtidigt så skärptes den ideologiska, politiska och organisatoriska bristen på sammanhang inom RIR. Slutligen så sprängde dessa revisionister RIR från deras kommitté. RIR slutade spela en

positiv roll och förföll till konkurs och likvidering.

Idag, när en Ny Stor Våg för den Proletära Världsrevolutionen frambringas i världen genom de pågående Folkkrigen i Indien, Peru, Turkiet och Filippinerna, samt dess förberedande i många andra länder, när de heroiska nationella motståndskamperna och folkets motstånd framkommer världen över, när imperialismens allmänna kris och dess drunknande intensifieras enormt – då är det nödvändigt och brådskande att höja tvålinjekampen i den Internationella Kommunistiska Rörelsens kärna till en högre nivå för att kunna etablera och utveckla dess nödvändiga, riktiga och korrekta Allmänpolitiska Linje och stärka denna Nya Stora Våg genom revolutionens gnista med Folkkrig i många länder och vidare framsteg där de redan förs, såväl som den antiimperialistiska revolutionära rörelsen under proletariatets hegemoni.

Detta är varför det är nödvändigt att fördjupa den ideologiska och politiska kampen grundat i en rättvis och korrekt utvärdering av den proletära revolutionen och den proletära diktaturens historiska erfarenhet som helhet. En utvärdering som i synnerhet syntetiserar erfarenheten av att tillämpa marxismens tredje stadium, maoismen.

Kampen att påtvinga marxismen-leninismen-maoismen som världsrevolutionens befäl och vägledningen är hård, lång och komplicerad. Marxismen har aldrig avancerat utan hård kamp, men i slutändan så är det maoismen som vägleder den Proletära Världsrevolutionens Nya Stora Våg, som redan startat och behöver ges impuls för att svepa bort imperialismen och reaktionen från jordens yta med Folkkrig, för att genomföra demokratiska revolutioner, socialistiska revolutioner och proletära kulturrevolutioner, efter varje givet fall, för att övergå mot den lysande och gyllene kommunismen.

Det är i synnerhet nödvändigt att fortsätta fördjupa kampen mot ny revisionism i dess olika uttryck för att, även om de avmaskerades och krossades inom den Internationella

Kommunistiska Rörelsen, så har de fortfarande inflytande genom höger- och "vänster"-opportunistiska ställningstaganden, likvidatoriska ställningstaganden. De skadar den Internationella Kommunistiska Rörelsens enhet som helhet eftersom de är den Internationella Kommunistiska Rörelsens huvudfara.

Firandet av denna Första Internationella Konferens och grundandet av den Nya Internationella Organisationen är av historisk och transcendental vikt, det är en åstadkommelse för det internationella proletariatet och ett stort slag mot imperialismen och världsreaktionens allmänna kontrarevolutionära offensiv, liksom mot all revisionism och opportunism. Det gjordes ett stort steg för att återförena oss och överkomma skingringen i den Internationella Kommunistiska Rörelsen och ett nytt skede av den organiserade kampen för rekonstitutionen av den Kommunistiska Internationalen under maoismens befäl och vägledning inleddes, ett nytt skede som märks i utvecklingen av nya Folkkrig som kommer ansluta sig till de som nu förs.

V. PRINCIPER FÖR PROLETARIATETS NYA ORGANISATION

- Massorna skapar historien och det är rätt att göra uppror.
- Klasskamp, proletariatets diktatur och proletär internationalism.
- Att tillämpa marxismen-leninismen-maoismens allmängiltiga sanning på de konkreta förhållandena och sammanfoga det med revolutionens praktik i varje land.
- Nödvändigheten av ett marxist-leninist-maoistiskt Kommunistiskt Parti som bestämt tillämpar självständighet, självbestämmande och självtillit.
- Bekämpa imperialismen, revisionismen och reaktionen, oskiljaktigt och ståndaktigt.
- Tvålinjekampen är drivkraften i partiets utveckling.
- Praktisera marxism och inte revisionism; arbeta för enhet, inte för splittring; handla på ett ärligt och

- ärbart sätt och spinn inte intriger eller fulspel.
- Konstant ideologisk omvandling och att alltid sätta politiken som befäl.
  - Tjåna folket och den proletåra vårldsrevolutionen.
  - Absolut osjålviskhet och en rättvis och korrekt arbetsstil.
  - Gå mot strömmen.

I särskild synnerhet så återbekrårftar vi oss själva i den oförnekade marxistiska sanningen som Ordförande Mao framförde: "Enligt den marxistiska statsteorin så är armén statsmaktens huvudaspekt. Den som vill gripa och bevara statsmakt måste ha en stark armé. Vissa hånar oss som förespråkare av "krigets allmakt." Ja, vi är förespråkare för krigets allmakt; det är bra, inte dåligt, det är marxistiskt. Det ryska Kommunistiska Partiets gevår skapade socialismen. Vi ska skapa en demokratisk republik. Erfarenheten av klasskamp under imperialismens era lär oss att endast med vapenmakt kan arbetarklassen och de arbetande massorna besegra den beväpnade bourgeoisien och godsherrarna; på detta sätt kan vi säga att enbart med gevår kan hela världen omvandlas."

VI. HÖGTIDLIG RESOLUTION

De marxist-leninist-maoistiska partierna och organisationerna som deltar i DEN FÖRENADE MAOISTISKA INTERNATIONELLA KONFERENSEN, följandes i spåren den Tredje Internationalen grundad av den Stora Lenin och de bästa traditionerna från den Internationella Kommunistiska Rörelsen, förklarar högtidligt inför det internationella proletariatet och världens folk att det historiska och transcendentala beslutet att föda en ny internationell Maoistisk organisation har tagits, grundat under tre stora och årorika röda banér: Maoismen, kampen mot revisionismen, den proletåra vårldsrevolutionen.

Som kommunister är vi söner och döttrar av en enda klass i världen, det internationella proletariatet, som har sitt öde

oförnekligen ställsatt, kommunismen, som antingen alla eller ingen inträder i. För detta så underställer vi oss fast den proletära internationalismen som en grundläggande princip för den Internationella Kommunistiska Rörelsen, vi framlägger vårt stora och odödliga slagord som etablerades i Marx och Engels Det Kommunistiska Partiets Manifest: "Proletärer i alla länder, förena er!"

Med djup kommunistisk övertygelse återbekräftar vi, partierna och organisationerna här samlade, än en gång och med högtidlig hängivelse, att vi ska fullfölja Den Förenade Maoistiska Internationella Konferensens avtal, försvara och tillämpa det internationella proletariats allsmäktiga ideologi – marxismen-leninismen-maoismen.

Det är ett fast åtagande i den svåra och rastlösa kampen för att påtvinga maoismen som det enda befälet och vägledningen för Världsrevolutionen, den enda djupt röda och obleknade fanan som är garant för proletariats, de förtryckta nationerna och världens folks seger i sin hejdlösa marsch mot den gyllene och förevigt lysande kommunismen.

Den I Förenade Maoistiska Internationella Konferensen av marxist-leninist-maoistiska Kommunistiska Partier och organisationer har ett historiskt överskridande och djupt strategiskt innehåll. Det är en ärorik uppgift som motsvarar den Proletära Världsrevolutionens Nya Stora Våg.

Med stor entusiasm, överfyllda med klassoptimism, djupt rörda, så reser vi den röda parollen:

Den I Förenade Maoistiska Internationella Konferensen är en bas och marscherar hejdlöst mot återföreandet av den Internationella Kommunistiska Rörelsens kommunister, en krigsmaskin, en stridsmaskin som höjer marxismen-leninismen-maoismen obleknade fanor och det oslagbara Folkkriget!

SIGNATURER

Kommittéerna för Grundandet av Österikes (Maoistiska) Kommunistiska Parti (KG(m)KPÖ) [Österrike]

Brasiliens Kommunistiska Parti (P.C.B.) [Brasilien]

Chiles Kommunistiska Partis Röda Fraktion (FRPCCh) [Chile]

Colombias Kommunistiska Parti – Röd Fraktion (PCC(FR)) [Colombia]

Poder Proletário – M-L-M Partiorganisation Colombia (PP-OP-MLM) [Colombia]

Ecuadors Kommunistiska Parti – Röd Sol (PCE-SR) [Ecuador]

Maoistiska Kommittén i Finland (MKS) [Finland]

Maoistiska Kommunistiska Partiet (PCM) [Franska staten]

Kommittén Röda Fanan (KRF) [Tyska Bundsrepubliken]

Kommittén för Rekonstitueringen av Mexikos Kommunistiska Parti (CR-PCM) [Mexiko]

Tjen Folket – Norges Kommunistiska Förbund [Norge]

Perus Kommunistiska Parti (PKP) [Peru]

Maoistiska Kommunistiska Partiet (PCM) [Spanska staten]

Kommunistiska Föreningen (KF) [Sverige]

Turkiets Kommunistiska Parti/Marxist-Leninisterna (TKP/ML) [Turkiet]

1”Kämpa, misslyckas, kämpa igen, misslyckas igen, kämpa igen... tills dess seger; det är folkets logik och de går aldrig emot denna logik.” Ordförande Mao

2Detta åsyftar armén; mobiliserar, politiserar, organiserar och beväpnar massorna.

3 Vi påpekar att detta inkluderar alla förord och fotnoter som skrevs av Marx och Engels, i synnerhet 1872 års förord.

4 Att försvara den imperialistiska "moderjorden."